

det klart, at det Menneſte er mindſt værd, der har miſtet ſin Væresføleſe, og derfor vil jeg holde paa, at man affkaffer en ſaadan Straf, hvorved Væresføleſen nebbrydes. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ſte Valgfreds (Thomſen) udtalte, at det var af Humanitetshenſyn, man vilde beholde Nebſættelſen i de Meniges 2den Klaſſe for derved at undgaa at idømme Straffearbejde. Dertil ſkal jeg ſvare, at jeg tror, at de Perſoner, der ere komne ſaa vidt, at man paa dem blot anvender denne Straf for at undgaa at idømme dem Straffearbejde, er Gæren bedſt tjent med at være fri for. — Det ſamme ærede Medlem talte en hel Del om Arreſterne i Skibene, med Henſyn til hvilke han udtalte, at de vare 3 Men lange og 2 Men brede, hvor høie huſter jeg ikke beſtemt (En Stemme: 3 Men!) Naar, 3 Men høie; de ere da ikke ſaa ſmaa, ſaaledes at det ærede Medlem kan kalde dem ſiddende Arreſter. Det forundrer mig meget, at de have ſaa ſtore Menneſter ombord — thi ſaa ſtore ere Landſoldaterne ikke — at de ikke kunne faae Plads til f. Ex. at ligge i et 3 Men langt Rum. Jeg vil diſte mig til at ſige, at de ogſaa kunne faae Plads til at gaa deri, men der er maafſe nogen Overdrivelse deri, ligefom ved de 88 Dage Vand og Brød, ſom de vedkommende Individuer ſkulde kunne blive idømte efter det foreliggende Lovforſlag. Jeg vil hellere kalde dem gaende, ſiddende og ſtaaende Arreſter; thi de Naagjældende kunne viſt gjøre alle tre Dele. — Det ærede Medlem udtalte ogſaa, at Soldaterne, naar de vare under ſtadig Opſigt, ikke vare ſaameget udsatte for at komme ud i Svirelag eller til Sangerinder og Vignende, men jeg vilde nu gjerne diſte mig til at rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem. Jeg tror nok, at jeg med Driftighed kan gjøre det, thi da han har udtalt den Mening, at det danſke Folk var et godmodigt Folk, antager jeg ogſaa, at han er det. Er der ikke nogen Sandſynlighed for, at Sangerinder kunne udøve nogen ſkadelig Indvirkning paa Befalingsmændene? Det er blot et Spørgsmaal, jeg retter til det ærede Medlem. Det ærede Medlem udtalte, at det danſke Folk var et godmodigt Folk, og det vil jeg haabe, at det ærede Medlem vil viſe, da han vel ogſaa hører til det godmodige danſke Folk. Jeg mener ikke, at han ſkal være ſaa godmodig, at han ſkal tage ſine Forſlag tilbage, ſom omhandle ſtaaende Arreſt og Nebſættelſe i de Meniges 2den Klaſſe, ſaaledes ſom han omtalte, at enkelte Medlemmer havde raadet ham til; thi det vilde ikke være paſſende for en Krigsmand ſaaledes at vige Valpladsen. Nei, han maa blive ſtaaende og optage Kampen, og ſaa hellere falde paa Valpladsen, hvilket jeg nok haaber, at diſſe Vædringsforſlag ville, naar de komme til endelig Afſtemning. Derimod haaber jeg, at det ærede Medlem da vil tage det med Ro, at diſſe hans Forſlag falde, og ſige ved ſig ſelv: Det var dog bedſt, at de faldt, da jeg i

Grunden var noget kjed af, at de kom frem, idet de i Virkeligheden ikke vare gode.

Bojſen: Jeg har blot begjæret Ordet for at beſvare nogle Udtalelſer, hvormed den høitærede Krigsminiſter begyndte et af ſine Foredrag, idet han nemlig beklagede, at Udvalget ſaa ſent havde kunnet fremlægge Reſultatet af ſit Arbejde, og yderligere beklagede, om dette ſkulde forhindre, at Lovforſlaget endelig blev ført igjennem i indværende Samling. Da jeg i lige ſaa høi Grad ſom den høitærede Krigsminiſter beklager, at Udvalget ikke før har kunnet fremlægge ſin Betænkning, tror jeg dog, at jeg ſom Udvalgets Formand i den Denſeende ſkylder at opløſe Noget om Grunden. Da jeg her i Salen ſtillede Forſlag om Lovforſlagets Henviſning til et Udvalg, gjorde jeg det med den Henſtilling til det kommende Udvalg, at det vilde indſtrænke Behandlingen af Lovforſlaget ſaa vidt muligt, henholdende ſig til det tidligere Udvalgs Arbejde over denne Sag. Det ſamme Ønſke har jeg faſtholdt under Gangen af Udvalgets Forhandlinger, men jeg har ikke andet end for mit Vedkommende maattet beklage, at andre ærede Medlemmer i Udvalget ikke have troet at kunne reſignere ſig til en Behandling af et Lovforſlag af denne Karakter, ſom jeg i og for ſig maatte anſe for at være rigtig. Det ligger ſelvſjælgelig udenfor et Udvalgs Formands Kompetence at hindre Fremkomſten af Vædringsforſlag og Diskuſtionen over ſaadanne, og Reſultatet har da ogſaa været, at til ſine Lidet Antallet af Vædringsforſlag, ſom ere fremkomne i Udvalget, have naaet endogſaa et ganſke monſtrøſt Omfang, ſaa at det Udvalg af Vædringsforſlag, ſom de Herre nu have foreliggende paa deres Pladſer, kun er et ſmagfuldt Udvalg af den ſtore Samling, ſom tidligere har foreligget i Udvalget. Af diſſe Vædringsforſlag var der jo en Del, ſom under Diskuſtionen ere faldne bort; men den ſtorſte Part af de øvrige har den Karakter, at om man end ikke kunde anſe deres Fremkomſt for at være nødvendig, vilde det dog ikke være muligt at modſætte ſig dem, og ſom ſaadanne fremtræde de ſom ſtillede for en Del af hele Udvalget. Men det er jo en Selvfølge, at, naar der ſkal forhandles om adskillige Hundrede Vædringsforſlag i et Udvalg, vil det, hvad Skjæbne end diſſe Vædringsforſlag endelig faae, altid medtage en temmelig betydelig Tid, og jeg tror heller ikke, at noget af Udvalgets Medlemmer vil udtale nogen Klage over, at der fra Udvalgets Side ſom ſaadant ikke er blevet anvendt den for nødne Preſſion for at fremſkynde vort Arbejde. Jeg er ialtſald viſ paa, at for Flextallets Vedkommende vidne de af os ſtillede Forſlag om, at man har ønſket med Henſyn til Behandlingen af denne Sag at viſe en ſaa ſtor Reſignation ſom muligt. Det er ganſke viſt, ſom der er